

Uitspraken 2006

De volledige teksten van de uitspraken van de Raad van Tucht en het College van Beroep voor het bedrijfsleven zijn tegen kopieerkosten te bestellen bij de NIVRA-bibliotheek, e-mail bibliotheek@nivra.nl. Niet gepubliceerde samenvattingen van uitspraken staan op www.nivra.nl.

53 Raad van Tucht Amsterdam en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2006-53

Artikel 19 GBR-1994, belangenverstrengeling, bewaartermijn, bijspringen onder voorwaarde van continuering opdracht, rechtszekerheidsbeginsel, terugverwezen naar Raad van Tucht, tijdsverloop, verdedigingsbeginsel, vertrouwensbeginsel, verwijten niet verdelen over twee tuchtzaken.

Betrokkenen zijn allen registeraccountant en maat van XYZ Accountants. Medewerker K is tijdelijk gedetacheerd als controller bij cliënt JKL. Aansluitend op de detachering is K in dienst getreden bij JKL. Tussen K en JKL zijn reeds spoedig na indiensttreding van K problemen gerezen. Betrokkene Z heeft JKL het aanbod gedaan bij te dragen in de ontslagvergoeding onder voorwaarde van continuering van de opdracht. Dit aanbod is voor klagers aanleiding geweest een klacht in te dienen. Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. Betrokkenen betogen dat klagers onredelijk lang hebben gewacht met het indienen van de klacht. Naar het oordeel van de raad is het algemeen belang van het doel van de tuchtspraak niet zodanig zwaarwegend, dat het onder alle omstandigheden prevaleert boven het belang van een registeraccountant niet te worden geconfronteerd met tuchtklachten die betrekking hebben op zaken die te ver in het verleden liggen. Dit belang vindt zijn grond in het ook in het tuchtrecht geldende rechtszekerheidsbeginsel. In verband met dit beginsel dient aan de hand van de

omstandigheden van het desbetreffende geval te worden nagegaan of het rechtens aanvaardbaar is te achten dat een tuchtklacht, die betrekking heeft op zaken die ten tijde van het indienen van de klacht te ver in het verleden lagen, inhoudelijk wordt beoordeeld. Klagers hebben erkend dat zij in het voorjaar 1997 volledig op de hoogte waren van de aan de klacht ten grondslag liggende feiten. Naar het oordeel van de raad kan niet worden gerechtvaardigd dat klagers na het voorjaar van 1997 nog ruim vier jaren hebben gewacht met het indienen van de klacht. Naar het oordeel van de raad hadden klagers zich rekenschap behoren te geven van het gerechtvaardigde belang van betrokkenen niet te worden geconfronteerd met tuchtklachten die betrekking hebben op gestelde gebeurtenissen die te ver in het verleden liggen. Klagers hadden, te rekenen vanaf het tijdstip dat zij volledig op de hoogte waren van de aan de klacht ten grondslag liggende feiten, met de vereiste voortvarendheid dienen over te gaan tot het indienen van een klacht. In elk geval waren klagers in het voorjaar van 1997 voldoende op de hoogte van de relevante feiten en omstandigheden om hun bezwaren jegens betrokkenen te kunnen onderbouwen. Door tot augustus 2001 te wachten met het indienen van een klacht, hebben klagers de grenzen van het aanvaardbare tijdsverloop overschreden. Ten aanzien van betrokkene Z geldt bovendien dat klagers reeds eerder op 28 oktober 1999 (JT 2005-53) een klacht tegen hem hebben ingediend. Die klacht betrof weliswaar andere verwijten dan in de onderhavige tuchtzak aan de orde zijn, maar zij had evenzeer betrekking op het optreden van betrokkene Z bij JKL. Het is in strijd met een behoorlijke procesorde wanneer klagers niet alle aan hen bekende verwijten jegens een accountant in één tuchtzak voor het voetlicht brengen, maar deze bij

verschillende gelegenheden bij de raad aanhangig maken. Een accountant mag er immers op vertrouwen dat hij ter zake van diens optreden in een bepaalde kwestie niet meermalen door dezelfde klager(s) voor de tuchtrechter ter verantwoording wordt geroepen. Dat is slechts anders indien daarvoor klemmende redenen zijn aan te wijzen, maar dergelijke redenen zijn gesteld noch gebleken. De raad komt op grond van het vorenoverwogene tot de slotsom dat onder de omstandigheden van dit geval rechtens niet kan worden aanvaard dat de door klagers op 30 augustus 2001 ingediende klacht inhoudelijk wordt beoordeeld. Het hierbij aan het beginsel der rechtszekerheid toekomende gewicht prevaleert derhalve boven het belang dat is gediend met het geven van een inhoudelijk oordeel als voormeld. Nu de WRA niet voorziet in het niet-ontvankelijk verklaren van een klager wordt de klacht ongegrond verklaard.

Klagers zijn tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Klagers stellen zich op het standpunt dat de Raad van Tucht de klacht ten onrechte en op onjuiste gronden niet inhoudelijk heeft beoordeeld op de grond dat zij onaanvaardbaar lang hebben gewacht met het indienen van deze klacht. In twee uitspraken van 24 juni 2004 (AWB 03/700 en 03/701; www.rechtspraak.nl, LJN AP5962 en AP6223; JT 2005-22) heeft het college het algemeen kader geschetst voor de beoordeling van tijdsverloopverweren. In deze uitspraken is onder meer overwogen dat het college, gezien de omstandigheid dat in de Wet op de registeraccountants (hierna: Wet RA) geen termijn voor het indienen van een klacht is opgenomen, gevoegd bij de door de wetgever beoogde laagdrempeligheid van het tuchtrecht, onder meer blijkend uit het feit dat het klachtrecht aan eenieder toekomt en dat aan het (indienen van) een klaagschrift geen (vorm)vereisten zijn gesteld, geen grond ziet voor het langs jurisprudentiële weg introduceren van een algemene rechtsplicht voor de indiener van een tuchtklacht tegen een accountant, zijn klacht op straffe van het niet inhoudelijk beoordelen daarvan binnen een bepaalde, redelijk te achten, termijn in te dienen. In de uitspraken van 24 juni 2004 is voorts overwogen dat de beoordeling van de vraag of het tijdsverloop in een concreet geval al dan niet aanvaardbaar is, moet worden verricht met inachtneming van het rechtszekerheidsbeginsel, het verdedigingsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het college is in dit verband nader ingegaan op artikel 19 GBR-1994, waaruit voor een registeraccountant de verplichting voortvloeit de op zijn werkzaamheden betrekking hebbende stukken zeven jaar te bewaren. De ratio van deze verplichting is dat een accountant zich gedurende een bepaalde termijn zonodig kan verantwoorden voor de door hem verrichte werkzaamheden, waaronder het voeren van verweer tegen tuchtklachten mede dient te worden begrepen. Naar het oordeel van het college kan aan het verdedigingsbeginsel in beginsel geen argument worden ontleend om een klacht die binnen zeven jaar na de verweten gedraging is ingediend niet inhoudelijk te beoordelen. Hieraan doet niet af dat een registeraccountant zich wellicht minder goed kan verweren indien een tuchtklacht relatief laat wordt ingediend, bijvoorbeeld doordat zijn herinnering aan het gebeurde is vervaagd. Een dergelijke omstandigheid dient, mede gelet op de ratio van de bewaarplicht, naar het oordeel van het college in beginsel niet te leiden tot het achterwege laten van een inhoudelijke beoordeling van een klacht met betrekking tot werkzaamheden waarvoor de bewaarplicht geldt en die voor het verstrijken van de bewaartermijn is ingediend, maar kan in aanmerking worden genomen bij de bewijslastverdeling. Dit betekent overigens niet dat een binnen de bewaartermijn ingediende tuchtklacht te allen tijde inhoudelijk moet worden beoordeeld. Met name het vertrouwensbeginsel kan er onder bijzondere omstan-

digheden aan in de weg staan dat een tijdens de bewaartermijn ingediende klacht inhoudelijk wordt beoordeeld. De ratio van de bewaarplicht brengt, omgekeerd, met zich dat inhoudelijke beoordeling van een tuchtklacht die pas na het verstrijken van de bewaartermijn wordt ingediend in beginsel achterwege moet blijven. Een accountant hoeft na het verstrijken van de bewaartermijn naar het oordeel van het college in beginsel geen rekening meer te houden met de mogelijke indiening van een tuchtklacht, aangezien de verantwoordingsplicht die ten grondslag ligt aan de bewaartermijn door het verstrijken van deze termijn niet langer voortduurt en deze termijn allerminst als onredelijk kort kan worden aangemerkt. Hieruit volgt dat niet alleen het verdedigingsbeginsel, maar ook (en vooral) het rechtszekerheidsbeginsel in de weg staat aan inhoudelijke beoordeling van een na ommekomst van de bewaartermijn ingediende klacht. Dit kan uitzondering lijden in geval van een gedraging die een zeer ernstige inbreuk vormt op de eer van de stand der accountants, in het bijzonder indien deze mislag welbewust verborgen wordt gehouden. Gezien het vorenoverwogene is bij de beoordeling van tijdsverloopverweren van belang of de bewaartermijn al dan niet is verstreken, met dien verstande dat de bewaartermijn een eerste aanknopingspunt is voor de beoordeling van verweren als hier aan de orde en niet kan worden aangemerkt als een algemeen geldende termijn voor het indienen van

een tuchtklacht tegen een accountant. Indien sprake is van bijzondere omstandigheden kan de maximale termijn voor het indienen van een klacht korter of langer zijn dan de bewaartermijn. Dat bij het beoordelen van een beroep op tijdsverloop in eerste instantie wordt aangeknoopt bij de bewaartermijn, impliceert dat het tijdsverloop tussen de verweten gedraging en de indiening van de tuchtklacht van belang is en niet zozeer het interval tussen het moment waarop de klager met de gedraging bekend wordt en het tijdstip van indiening van de klacht. Het college zal vervolgens het tijdsverloop in de onderhavige zaak vaststellen en beoordelen. Het eerste klachtonderdeel heeft betrekking op de periode van 1 juli 1993 tot en met 31 december 1993, terwijl de onderhavige klacht is ingediend op 30 augustus 2001. Het tijdsverloop bedraagt derhalve zeven jaar en bijna acht maanden. Het tweede klachtonderdeel heeft betrekking op een gedraging die heeft plaatsgevonden op of rond 1 januari 1994. Ook hier is sprake van een tijdsverloop van zeven jaar en bijna acht maanden. Het derde klachtonderdeel heeft betrekking op een brief van 24 april 1995. Het tijdsverloop bedraagt zes jaar en vier maanden. Het vierde klachtonderdeel ten slotte heeft betrekking op gebeurtenissen in de loop van 1995 en op 6 februari 1996. Hier is sprake van een tijdsverloop van ten minste vijf jaar en meer dan zes maanden, maar minder dan zeven jaar. De door klagers gestelde omstandigheid dat zij in een relatief laat stadium op de hoogte zijn geraakt van het volgens hen klachtwaardige karakter van de verweten gedragingen, kan het tijdsverloop evenmin rechtvaardigen. Gesteld noch gebleken is dat deze wetenschap op een zodanig laat moment is ontstaan dat het niet meer mogelijk was de eerste twee onderdelen van de klacht vóór het verstrijken van de bewaartermijn in te dienen. Naarmate een ►

Annotatie bij JT 2006-53

Het College van Beroep voor het bedrijfsleven bevestigt ten aanzien van de eerste twee klachten het oordeel van de Raad van Tucht dat zij te laat zijn ingediend, en motiveert dit op grond van artikel 19 GBR, dat een bewaartermijn van zeven jaar eist. Het college verwijst daarbij naar een gelijklopend oordeel in JT 2005-22. Toen was echter sprake van accountantsrapporten. Het onderhavige geval heeft betrekking op bestuurlijke werkzaamheden, ten aanzien van het ontslag van een medewerker. Het is de vraag of artikel 19 GBR bedoeld is voor bestuurlijke werkzaamheden: de overige artikelen van hoofdstuk III GBR hebben immers uitsluitend betrekking op vaktechnische activiteiten, bij het optreden als accountant. Anderzijds lijkt de toepassing van het rechtszekerheidsbeginsel op zichzelf tot hetzelfde oordeel te leiden.

De vierde klacht stuit af op het beginsel van 'ne bis in idem', omdat over hetzelfde feitencomplex al eerder was geklaagd. Zoals door het college gesteld is hierover al eerder in gelijke zin geoordeeld, in JT 2001-41 en JT 2004-63. Betrokkene mag hierover niet mopperen, want de klacht behelsde een poging tot misleiding van een bank om een krediet aan zijn cliënt te verstrekken, en van zijn cliënt om dit aan zijn maatschap te cederen. Blijkens de derde klacht heeft betrokkene aan een aanbod tot een bijdrage in de oplossing van een financieel geschil de voorwaarde verbonden dat de opdracht nog voor vijf jaar aan zijn maatschap verstrekt zou blijven. De raad stelt dat dit 'ook naar de toentertijd geldende normen' in strijd was met de eis van onafhankelijkheid. Een verweer dat de Nadere voorschriften inzake onafhankelijkheid indertijd nog niet van kracht waren, gaat dus in zijn algemeenheid niet op.

Hans Blokdijs

klager later bekend wordt met een gedraging die in zijn ogen klachtwaardig is, zal hij met meer voortvarendheid een klacht moeten indienen, zulks met het oog op de gerechtvaardigde belangen van de accountant zich naar behoren tegen de klacht te kunnen verweren en niet tot in lengte van jaren met een tuchtklacht te worden geconfronteerd. Het voorafgaande leidt het college tot de slotsom dat de Raad van Tucht het tijdsverloop tussen de gedragingen waarop de eerste twee klachtonderdelen betrekking hebben en het indienen van de tuchtklacht terecht onaanvaardbaar heeft geoordeeld, zodat inhoudelijke beoordeling van deze klachtonderdelen achterwege moet blijven. Ten aanzien van het derde en vierde klachtonderdeel daarentegen overstijgt het tijdsverloop de bewaartermijn niet. Het college ziet geen grond voor het oordeel dat sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het tijdsverloop ten aanzien van deze klachtonderdelen niettemin onaanvaardbaar moet worden geoordeeld. Het oordeel van de Raad van Tucht dat ook met betrekking tot het derde en vierde onderdeel van de klacht sprake is van onaanvaardbaar tijdsverloop kan derhalve geen stand houden. Het college zal vervolgens ingaan op het oordeel van de Raad van Tucht dat van klagers had mogen worden verwacht hun bezwaren tegen het handelen van betrokkenen in één klacht neer te leggen. De Raad van Tucht heeft in dit verband gewezen op de op 28 oktober 1999 door klagers tegen betrokkene Z ingediende klacht. Met verwijzing naar zijn uitspraken van 10 juli 2001 (AWB 00/358; LJN AB3079; JT 2001-41) en 25 maart 2004 (AWB 03/223; LJN AO7319; JT 2004-63) overweegt het college dat onverenigbaar is met de eisen van een behoorlijke tuchtprocedure dat na een tuchtrechtelijke eindbeslissing met betrekking tot een bepaald feitencomplex, op grond van feiten of omstandigheden die de klager ten tijde van de eerdere tuchtprocedure bekend waren of hadden kunnen zijn, terzake van dat feitencomplex andermaal een tuchtprocedure wordt ingezet. In een dergelijk geval moet inhoudelijke beoordeling van de tweede klacht achterwege blijven. De klacht van 28 oktober 1999 heeft betrekking op de werkzaamheden die Z als accountant heeft verricht ten behoeve van het JKL. Naar het oordeel van

het college heeft het derde onderdeel van de klacht van 30 augustus 2001 geen betrekking op de werkzaamheden van Z ten behoeve van het JKL, maar op de handelwijze van accountantskantoor XYZ in het kader van de afwikkeling van het ontslag van voormalig XYZ-werknemer K door JKL, onderdeel van het JKL. De gemachtigde van betrokkenen heeft ter zitting van het college desgevraagd bevestigd dat de brief van 24 april 1995 moet worden aangemerkt als een door Z namens de maatschap gedaan aanbod, hetgeen door de ter zitting aanwezige voorzitter van de maatschap (betrokkene V) niet is weersproken. Hieruit volgt dat alle maten tuchtrechtelijk op deze brief kunnen worden aangesproken en niet alleen Z. Ook in dit opzicht kan de brief van 24 april 1995 derhalve niet op één lijn worden gesteld met de accountantswerkzaamheden die Z ten behoeve van het JKL heeft verricht. Het vorenoverwogene leidt het college tot de slotsom dat het derde onderdeel van de onderhavige klacht geen betrekking heeft op hetzelfde feitencomplex als de eerdere klacht van 28 oktober 1999 tegen Z. Hoewel het vierde klachtonderdeel zich richt tegen zeven registeraccountants, is het college op grond van de gedingstukken niet gebleken dat andere betrokkenen dan Z medeverantwoordelijkheid dragen voor de desbetreffende gedraging(en) van Z. Ter zitting van het college heeft de gemachtigde van klagers desgevraagd erkend niet te kunnen verklaren waarom dit onderdeel van de klacht is gericht tegen alle betrokkenen en heeft hij verklaard dat zulks niet de bedoeling van klagers kan zijn geweest. Reeds hierom kunnen de door klagers aangedragen grieven niet leiden tot de slotsom dat het vierde onderdeel van de klacht van 30 augustus 2001, voorzover niet gericht tegen Z, ten onrechte ongegrond is verklaard. Het vierde klachtonderdeel heeft naar het oordeel van het college, evenzeer als de klacht van 28 oktober 1999, betrekking op de werkzaamheden van Z als accountant van JKL. Klagers hebben geen feiten of omstandigheden aangedragen op grond waarvan moet worden geoordeeld dat van hen redelijkerwijs niet gevergd had kunnen worden dit onderdeel van hun klacht eveneens op 28 oktober 1999 ter beoordeling aan de tuchtrechter voor te leggen. Door zulks na te laten en de desbetreffende gedraging

bijna twee jaar later tot voorwerp te maken van een nieuwe klacht, hebben klagers gehandeld in strijd met de eis van behoorlijk procederen in tuchtzaken. Het vorenoverwogene leidt het college tot de slotsom dat de Raad van Tucht het eerste, tweede en vierde onderdeel van de klacht terecht niet inhoudelijk heeft beoordeeld. De Raad van Tucht heeft het derde klachtonderdeel ten onrechte niet inhoudelijk beoordeeld. Het college zal derhalve het beroep gegrond verklaren en de bestreden tuchtbeslissing vernietigen, voor zover het in die beslissing omschreven klachtonderdeel zonder inhoudelijke beoordeling ongegrond is verklaard. Betrokkenen hebben het college met nadruk verzocht de zaak in geval van gegrondverklaring van het beroep niet zelf af te doen, maar deze terug te wijzen naar de Raad van Tucht. Het college zal dit verzoek inwilligen. De legitieme wens van betrokkenen, te zijner tijd zonodig beroep te kunnen instellen tegen de inhoudelijke beoordeling van het derde klachtonderdeel, dient te prevaleren boven het niet nader geadstrueerde belang van klagers bij het thans afdoen van de zaak door het college.

Na terugverwijzing oordeelt de Raad van Tucht, ten aanzien van het verwijt dat betrokkenen het voorstel hebben gedaan te willen bijdragen aan de ontslagvergoeding onder voorwaarde van continuering van de contractuele relatie, het volgende. In de brief aan JKL heeft betrokkene Z geschreven bereid te zijn tot een maximumbedrag van f 100.000 bij te dragen in de ontslagvergoeding van K. Hij verbond aan deze bijdrage de voorwaarde dat XYZ gedurende vijf jaren als accountant zal blijven fungeren, zulks met een terugbetalingsverplichting voor JKL bij een voortijdige verbreking van de relatie. Ook naar de toentertijd geldende normen moet worden geoordeeld dat het voorstel van XYZ bij te dragen in de ontslagvergoeding van K onder de voorwaarde van het continueren van de contractuele relatie tussen XYZ en JKL in strijd komt met de normen inzake de onafhankelijkheid die een registeraccountant in acht heeft te nemen. Het doen van het in de brief van 24 april 1995 verwoorde voorstel is dan ook klachtwaardig. De klacht is in zoverre gegrond. Daaraan doet niet af dat de raad niet heeft kunnen vaststellen of het initiatief tot het doen bijdragen door XYZ in een ontslagvergoeding is uitgegaan van JKL of van XYZ. De brief van 24 april 1995 is weliswaar namens de maatschap XYZ geschreven, maar niet is vastgesteld kunnen

worden dat buiten betrokkene Z een der andere maten daarbij betrokken is geweest. Weliswaar heeft betrokkene Z opgemerkt dat hij er veronderstellenderwijze van uitgaat dat hij een en ander wel met betrokkene V zal hebben besproken, maar de raad heeft aan de hand van de gedingstukken en hetgeen ter zitting is voorgevallen niet kunnen vaststellen dat betrokkene V van de inhoud van deze brief heeft kennis genomen. De raad is dan ook van oordeel dat het voormelde tuchtrechtelijk verwijt slechts betrokkene Z kan betreffen. Ter zake van het ten aanzien van betrokkene Z gegrond bevonden onderdeel van de klacht is de raad, in aanmerking nemende de aard en de ernst van de door betrokkene Z begane mislag en het inmiddels ingetreden tijdsverloop sinds het begaan zijn daarvan en lettend op de overige omstandigheden die in dit geding zijn komen vaststaan, meer in het bijzonder dat betrokkene Z zijn werkzaamheden als accountant reeds geruime tijd geleden heeft beëindigd, dat niet is gebleken van enige eerdere tuchtrechtelijke veroordeling van hem en dat de te dezen overtreden norm eerst na het moment waarop de beoordeelde mislag is begaan in de van belang zijnde literatuur en in de rechtspraak aanmerkelijk is aangescherpt, van oordeel dat het opleggen van een maatregel achterwege dient te blijven.

R311 en R483

AWB 03/206 LJN AR4941

55 Raad van Tucht Amsterdam en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2006-55

Artikel 24 lid 1 GBR-1994, niet onafhankelijk van opdrachtgever, schijn, volmacht van cliënt

Betrokken registeraccountant is sedert 1987 als accountant betrokken bij ABC. Klagers verwijten betrokkene onder meer dat hij bij zijn controlewerkzaamheden, bij voorlichtingsbijeenkomsten en bij zijn optreden als voorzitter van de vergadering van certificaat-houders onvoldoende onafhankelijk te zijn geweest. Zij beroepen zich daarbij op de volmacht welke het bestuur van ABC voor een periode aan betrokkene heeft verstrekt. Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. De Raad van Tucht is van oordeel dat de veelheid van werkzaamheden waarmee betrokkene bij ABC belast is geweest de mogelijkheid kan hebben opgeroepen dat

Annotatie bij JT 2006-55

De Raad van Tucht grondt het verwijt van een gebrek aan onafhankelijkheid 'in het bijzonder' op de goedkeurende verklaring over 2001, omdat betrokkene over die periode een algemene volmacht had, en dus in de jaarrekening verantwoording over het eigen handelen aflegde. Het College van Beroep voor het bedrijfsleven betreft hierbij ook nadrukkelijk de samenstellingsverklaring bij de jaarrekening 2000, toen betrokkene die volmacht nog niet had, maar wel menige andere activiteit bij zijn cliënt ontplooidde. Deze uitspraak vormt daardoor een belangrijk precedent in het kader van onafhankelijkheidsdiscussies, zij het dat niet duidelijk wordt met welke activiteiten betrokkene nu precies zijn onafhankelijkheid in de waagschaal stelde. Maar men zij gewaarschuwd: te actief zijn voor de cliënt leidt tot verlies van onafhankelijkheid!

Hans Blokdijk

betrokkene zich zodanig met ABC heeft geïdentificeerd dat hij niet meer geacht kan worden onafhankelijk te zijn geweest. Door de vele werkzaamheden welke betrokkenen bij ABC heeft verricht, met andere woorden de vele 'petten' welke betrokkene heeft opgehad, heeft betrokkene naar het oordeel van de Raad van Tucht op zijn minst genomen de schijn gewekt dat hij, met name ten tijde van het verrichten van de controle werkzaamheden met betrekking tot de jaarrekeningen 2000 en 2001, niet handelde in onafhankelijkheid van zijn opdrachtgever. De onafhankelijkheids eis geldt in het bijzonder voor accountants die optreden als openbaar accountant, hetgeen betrokkene deed bij zijn werkzaamheden in het kader van de jaarrekeningen 2000 en 2001. In het bijzonder bij het afgeven van de goedkeurende verklaring op de jaarrekening 2001 weegt de Raad van Tucht dat betrokkene daarbij een verklaring gaf welke mede betrekking had op een periode uit de bedrijfsvoering van ABC gedurende welke hij zelf (krachtens volmacht) volledig bevoegd was ABC te vertegenwoordigen en al de rechten en belangen van ABC waar te nemen en uit te oefenen. Dit had betrokkene er naar het oordeel van de raad van behoren te weerhouden verklaringen als bedoeld af te geven. In het midden kan blijven of betrokkene ook daadwerkelijk van de hem verleende volmacht gebruik heeft gemaakt. De Raad van Tucht verklaart de klacht in zoverre gegrond en legt betrokkene hiervoor de maatregel van schriftelijke berisping op.

Betrokkene is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Ten aanzien van de onafhankelijkheid komt het college tot dezelfde conclusie als de raad en overweegt hiertoe het volgende. Ingevolge artikel 24 lid 1 GBR-1994 is de registeraccountant onafhankelijk van zijn

opdrachtgever en van degene omtrent wiens aangelegenheden hij verklaringen afgeeft, alsmede van degene die belangen heeft bij of afhankelijk is van een van hen of van beiden. Betrokkene heeft met betrekking tot de jaarrekening van ABC over boekjaar 2000 een samenstellingsverklaring verstrekt en met betrekking tot de jaarrekening 2001 een goedkeurende accountantsverklaring. Onbetwist is dat de enige directeur van ABC zich in het kader van een justitieel onderzoek begin 2001 in voorarrest bevond en aan, onder meer, betrokkene een algemene volmacht heeft gegeven ABC in alle opzichten te vertegenwoordigen en al haar belangen zonder enige uitzondering waar te nemen en uit te oefenen en daartoe alles te doen hetgeen noodzakelijk was. Deze volmacht ging in op 28 februari 2001 en was geldig tot 30 juni 2001. De nauwe persoonlijke relatie van betrokkene met de huishouding wier verantwoording voorwerp is van zijn verklaringen, die uit deze volmacht blijkt, brengt mee dat de Raad van Tucht terecht heeft geoordeeld dat betrokkene niet onafhankelijk is van degene omtrent wiens aangelegenheden hij verklaringen heeft gegeven. Daar komt bij dat andere werkzaamheden de nauwe betrokkenheid van betrokkene bij ABC bevestigen. Zo is hij onder meer betrokken geweest bij de herstructurering van de taxibranch in de jaren 1993/1995, tegen welke achtergrond de organisatie van ABC moet worden geplaatst, en trad hij op instigatie van ABC als gemachtigde van taxichauffeurs op in een aanzienlijk aantal procedures bij de Centrale Raad van Beroep. Daarnaast is betrokkene vaste adviseur van ABC ter zake van fiscale vragen en op het gebied van sociale zekerheid. Betrokkene heeft ter verklaring gewezen op de omstandigheid dat in 2001 sprake was van een overmachtsituatie door het justitieel onderzoek, en in verband daarmee de opzegging van de controleopdracht ►

Tuchtrecht

door de toenmalige accountant enerzijds en anderzijds dat geen andere accountant bereid werd gevonden de (gevorderde) werkzaamheden met betrekking tot de jaarrekening 2000 af te ronden, en de omstandigheid dat hij goed bekend was met ABC. Deze omstandigheden kunnen naar het oordeel van het college de verweten gedragingen niet rechtvaardigen reeds omdat op geen enkele wijze is gebleken dat geen enkele accountant bereid zou zijn de samenstellings- of controlewerkzaamheden met betrekking tot de jaarreke-

ningen te verrichten. Betrokkene heeft desgevraagd niet concreet medegedeeld welke pogingen tot het aantrekken van een vervangende accountant waren ondernomen.

De grote vertrouwdsheid van betrokkene met ABC bevestigt daarentegen dat hij in ieder geval niet de juiste persoon was om ABC waar het gaat om deze werkzaamheden uit haar moeilijke positie te verlossen. De stelling van betrokkene dat hij bij de aanvaarding van de opdracht tot afgifte van een verklaring voor het boekjaar 2000 heeft bedongen dat vanaf

boekjaar 2002 weer een andere accountant de controle zou moeten uitvoeren, bevestigt daargelaten de juistheid van deze stelling dat betrokkene zich bewust is geweest dat aanvaarding van bedoelde opdracht van ABC tenminste op gespannen voet stond met artikel 24 lid 1 GBR-1994 en kan overtreding van deze regel niet rechtvaardigen. ■

R421

AWB 04/603 LJN AX7491